

‘Jan heeft het daarboven beregezellig’

Ontwerpster, onder neemster, druktemaakster Monique des Bouvrie

Huis- en interieurontwerper Monique des Bouvrie (60) nam ruim anderhalf jaar geleden afscheid van haar echtgenoot Jan, én hield hun conceptstore Het Arsenal draaiende. De zomer van 2022 staat voor haar in het teken van een nieuwe start. Zowel op woongebied (verhuizen naar Amsterdam) als in de liefde (fashion-ondernemer Otto Klein). Nietsdoen is namelijk geen optie. “Collega’s zeggen dat ik een rollende knikker in m’n hoofd heb.”

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Je huis staat te koop. “Ja, leuk hè? Zodra de verkoop rond is, vertrek ik naar Amsterdam. Daar wil ik helemaal opnieuw met een pand beginnen. Iets wat ik naar eigen smaak kan verbouwen en inrichten. Net zoals de nieuwe bewoners van m'n huidige huis in Naarden dat ook kunnen. Ik heb daar totaal vrede mee. Het is dan aan hen om er mooie, nieuwe herinneringen te maken. Die van mij neem ik mee in gedachten. Net als de kinderen. Zij zijn hier opgegroeid en nemen dus afscheid van het ouderlijk huis.”

Het huis werd ooit gekocht voor 3 ton, nu staat het te koop voor 10 miljoen!

“Toen Jan het 37 jaar geleden kocht, was het niets meer dan een heel klein zomerhuisje, ontworpen door Willem Leliman, die ook het Noord-Zuid Hollandsch Koffiehuis voor het Centraal Station in Amsterdam maakte. Bovendien praat je over een heel andere tijd, waarin de waarde van geld anders was dan nu. Ook hebben we er in de loop der jaren ruim 2 hectare grond bijgekocht. Dat weegt alle-

Meer Monique

Monique des Bouvrie (1962) werd geboren in Apeldoorn als dochter van Gerdy Hamming en Frits van den Nieuwendijk. Na de havo en gedeeltelijk het vwo studeerde ze public relations. Als twintiger leerde ze Jan des Bouvrie kennen. Het leeftijdsverschil vormde aanvankelijk een probleem voor Moniques ouders, maar dat verdween uiteindelijk van tafel toen ook hen duidelijk werd hoe sterk hun liefde was. Tot aan zijn dood werkte het koppel samen, waarna Monique zich inzette om overheidserkenning te krijgen voor de academie van Jan. “Hij had het een kroon op zijn werk gevonden,” aldus Monique als reactie op het daadwerkelijk ontvangen van financiële steun, waardoor de opleiding nu voor meer studenten toegankelijk is. Vandaag de dag runt ze, samen met zoon Jan junior, conceptstore Het Arsenal voor interior design in Naarden.

‘Ik ontmoette Jan op een woensdagmiddag. Nog diezelfde avond stonden we op de A1 te zoenen en zette ik de scheiding met m'n toenmalige partner in gang’

maal mee. Dit huis is altijd een ware testlocatie voor ons geweest. Wat we bij klanten realiseerden, probeerden we eerst hier uit. Met als eindresultaat het pand dat er nu staat.”

Waarom trekt Amsterdam?

“Ik kom er al sinds mijn achttiende en ken de stad op mijn duimpje. Ik zie Naarden bijna als een soort buitenwijk van onze hoofdstad. In 25 minuten zit je er en dat is in mijn geval bijna dagelijks. Mijn meeste vrienden wonen er. Daar een nieuw leven opbouwen voelt als een logische volgende stap. Ik heb geen haast met de verkoop, voor mij alleen is het echter te groot. Zodra dit huis een nieuwe eigenaar heeft, ga ik rondkijken naar iets nieuws.”

Ligt het voor de hand om te zeggen dat je nieuwe woning veel witte en zwarte elementen zal bevatten?

“Ja, want wit en zwart zijn goede dragers van kleur. Je moet af en toe dingen in huis hebben waarvan kan worden gedacht: klopt dit nou wel of niet? Aan mijn muur hangen veel XL-objecten. Zoals de ruim twee meter lange zilveren lepel van Studio Job en een naaktportret van Jane Fonda, van de hand van Just Jeakin, de regisseur van de eerste *Emmanuelle*-film, en opgebouwd uit vier lagen perspex. In de tuin van ons huis in Saint-Tropez staat ook nog een enorme blauwe stier. In kleding maak ik af en toe gebruik van rood. Al draag je maar een rode

broek, rood overhemd of ondergoed, je zult merken dat het een bepaald soort power in je naar boven brengt. Puur en alleen door het aan te hebben.”

Wanneer 'pakte' dit werk je?

“Ik ben altijd creatief geweest. Als kind was ik veel met m'n handen bezig en schilderde ik eigenhandig m'n kamer. Het heeft, denk ik, zo moeten zijn dat ik Jan ooit ontmoet heb. Op een woensdagmiddag bij Brasserie van Baerle in Amsterdam. Nog diezelfde avond stonden we op de A1 met elkaar te zoenen en zette ik de scheiding met m'n toenmalige partner in gang. Twee jaar later waren we getrouwd. Jan heeft me heel veel bijgebracht en echt leren kijken naar ruimtes en indelingen. Sinds die beginperiode heb ik langzaam aan m'n eigen smaak ontwikkeld.”

Wat zou je zijn geworden zonder die ontmoeting bij van Baerle?

“Dat zou ik bij god niet weten. Echt niet. Dingen lopen zoals ze lopen en je gaat mee in een bepaalde flow. Daardoor ontstaat er iets. Omdat ik in mijn hoofd continu met ontwerpen bezig ben, straal ik ook uit dat ik er happy mee ben. Ik heb nooit een plan B gehad, al zou ik zonder Jan denk ik ook wel iets voor mezelf hebben opgericht, wat dan ook. Ik kom uit een echte ondernemersfamilie en dat type mens pakt alle kansen.”

Je hebt dus een goed voorland?

“Zeker weten. Kijk naar mijn vader die vorig jaar, op z'n 84ste, nog →

‘even’ naar Curaçao is geëmigreerd. Daar is hij nu bijna klaar met de verbouwing van zijn nieuwe huis, waarna hij leuke, kleine pandjes wil gaan opkopen en opknappen. Tuurlijk, zei ik hem, lekker doen! Ga voor waar je gelukkig van wordt en doe het nu. Wees niet te veel met de toekomst bezig, door bijvoorbeeld je huis zo in te richten dat er mogelijk ooit een traplift in gebouwd kan worden. *Come on, zeg!* Wie zegt dat dat überhaupt gaat gebeuren? Alles draait alleen maar om het hier en nu. En morgen? *We don't know!*”

Achterover leunen en reflecteren kan toch ook weleens lekker zijn?

“Dat doe ik ook wel. Ik ben nu zover dat ik van mezelf niet elke zaterdag meer aan het werk hoef. Dan pak ik een terrasje, maak ik een reisje of doe ik op een heel langzame manier boodschappen. Dat mag echter ook weer niet té lang duren. Jan zei weleens dat ik een afwijking heb. Als hij naast me kwam zitten, stond ik dikwijls op om wat anders te doen. Even met iemand bellen, of zo. Ik ben gewoon geen zitter. Ik ben van de actie. Er moet constant iets gebeuren, anders ga ik me vervelen. En omdat dat vrijwel nooit voorkomt, ken ik het woord ook eigenlijk niet. Vervelen, wat is dat?”

Je hebt gewoon geen rust in je kop...

“Vraag me niet om meteen in slaap te vallen zodra ik in bed lig, want negen van de tien keer ben ik

gesprekken die ik die dag gevoerd heb aan het herhalen en analyseren. Dat is niet iets wat ik even kan uitzetten. Ik kan op een of andere manier niet direct de kalmte vinden om op een rustige manier en met een leeg hoofd in slaap te vallen. Volgens mij hebben meer mensen daar last van.”

Zat die Duracell-batterij altijd al in je?

“Collega's bij mij op de zaak zeggen dat ik een rollende knikker in mijn hoofd heb. Ik ga van links naar rechts en weer terug, omdat ik alles uit het leven wil halen. Als kind had ik die overdosis aan energie ook al, maar miste ik nog het doel in m'n leven. Ik ging bij mensen langs de deur – heitje voor een kwarweitje – verkocht in de zomervakantie uitverkoopjes bij Douglas, bakte pannenkoeken voor een gulden of maakte meters in de horeca. Het duidelijke doel kwam later pas.”

Je huidige leven?

“Ik heb een prachtig gezin, heerlijk werk, organiseer events en realiseer die dingen met allemaal jonge mensen die me kracht en inspiratie geven. Donderdag vloog ik bijvoorbeeld nog naar een kunstbeurs in Parijs. Ren ik me rot in zo'n hal, alleen maar interessante kunst scannen, een broodje mee in de tas, maar dan daarna wel rustig en gezellig in die stad uit eten voordat ik weer huiswaarts keer. Ik ga voor efficiëntie en kwaliteit. Zo houd ik het 't beste vol.”

‘Omdat ik zelf ooit tijdelijk mijn haar verloor door chemotherapie, vond ik het geweldig dat Will Smith zo voor zijn vrouw opkwam en Chris Rock een klap verkocht’

Zijn die trips ook belangrijk voor het onderhouden van je netwerk?

“Ja, dat. Maar ook door gesprekken met mensen die je daarna misschien nooit meer ziet, kun je geïnspireerd raken. Of dingen. Of gebeurtenissen. In Saint-Tropez (waar ze met Jan een oud monumentaal pand vanbinnen verbouwde en aan de achterkant vergrootte, *red.*) stap ik rustig 's morgens de zee in om een eindje te gaan zwemmen. Ik vind daar gek genoeg nooit veel medestanders voor binnen de familie, haha.

Of lange hikes maken langs een kustpad en onderweg locals tegenkomen die je weer iets nieuws meegeven.”

Wat zoek je in het leven?

“Ik zoek niks, ik ontmoet. Je moet in beweging blijven. *On the move.* Doe dat dan ook nog met een glimlach en je krijgt diezelfde energie van anderen terug. Op standje chagrijnig is namelijk niemand benaderbaar en blijf je stilletjes op die bank zitten, dan weet je zeker dat alles altijd hetzelfde blijft.”

Wie zijn jouw helden?

“Die heb ik niet. Wel bewonder ik mensen. Zo ben ik nog altijd gecharmeerd van het werk van de Franse ontwerper Philippe Starck en in Amerika woont de geweldige Iris Apfel. Eveneens ontwerpster, 100 jaar oud en hét voorbeeld dat leeftijd helemaal niets zegt over hoe je in het leven moet staan. Ze draagt een enorme bril, heeft felrode lippenstift en de meest kleurige outfits. Hoezo je gedragen naar je leeftijd? Niets daarvan. Zorg ervoor dat je geen grijze muis wordt die niet opvalt, maar

blijf gewoon lekker bij jezelf en doe waar jij zin in hebt. Lekker gek, lekker anders, *who cares?* Zij heeft dat als geen ander begrepen. Ik vind paradijsvogels als Apfel té leuk!”

Spreek je uit, wil je zeggen?

“Trots zijn op je eigen identiteit en mening is voor mij de definitie van een powervrouw. Hoewel ik mijn manier van communiceren niet als heftig zie, is mij door goede vriendinnen weleens een spiegeltje voorgehouden dat dit soms wel zo op anderen over kan →

komen. Misschien moet je zus en zo iets genuanceerder brengen, adviseerden ze me. Uiteraard heb ik daarover nagedacht en weeg ik mijn woorden wat beter, maar opkomen voor je eigen waarden blijft iets krachtigs.”

Kun je daar een voorbeeld van geven?

“Kijk naar Will Smith die Chris Rock tijdens de Oscars een klap verkocht. Geweldig dat hij zo voor zijn vrouw opkwam. Ik zeg niet dat ik exact hetzelfde had gedaan, maar ik zag duidelijk een man die het niet meer pikte dat er nog langer grappen over de haarziekte van zijn vrouw Jada gemaakt werden. Omdat ik zelf ooit tijdelijk mijn haar verloor door chemotherapie kan ik me indenken hoe zij zich gevoeld kan hebben. Ik

Omschrijf die laatste dag eens.

“Ik kon me er vooraf totaal geen voorstelling van maken hoe het zou zijn om voor het laatst samen te gaan slapen en weer wakker te worden. Daar is die laatste nacht dan ook weinig van terechtgekomen. Ik deed geen oog dicht. Ik ben een enorme controlfreak, dus het onbekende maakte me angstig. Zei ik net nog dat ik altijd in het hier en nu leef, toen was ik alleen maar bezig met de ochtend die komen ging. Ik wist: straks ben ik mijn maatje kwijt.”

Een vreselijk moment...

“Vlak voordat hij ging, zijn we samen nog een laatste keer langs de schilderijen en kunst gelopen die we in al die jaren bij elkaar verzameld hebben. Daarna wilde hij graag de daad bij het woord voegen.

‘Ik deed die laatste nacht met Jan geen oog dicht. Ik was alleen maar bezig met de ochtend die ging komen. Ik wist: straks ben ik mijn maatje kwijt’

wist zelf ook niet wat voor impact het zou hebben, tot het moment dat ik al mijn haar verloor. Dat was best heftig.”

In oktober 2020 nam je afscheid van Jan, die koos voor euthanasie. Zou je, met de kennis als ‘achterblijver’, het in een soortgelijke situatie zelf net zo doen?

“Hmm... wat ik dan zou doen? Dat weet ik niet. Zo’n laatste beslissing is voor iedereen anders. Op het moment zelf weet je niet hoe je reageert. Ook niet als je het, zoals ik, vanaf de andere kant al een keer hebt meegemaakt. Het hoe, wat en wanneer in euthanasie is iets heel individueels. Ik ben blij dat Jan het zo ontzettend krachtig heeft gedaan. Heel mooi, heel vredig, zonder gekke dingen.”

Er moest zelfs haast gemaakt worden. *Vooruit, een beetje opschieten*, zei hij tegen de arts. Ik kon niet verbergen dat ik hem niet kon en wilde missen, maar was tegelijkertijd blij voor hem dat hij snel van de pijn in z’n lichaam verlost zou zijn. Ik denk dat hij het daarboven beregezellig heeft met allemaal oude bekenden die lief zijn voor elkaar. En ik ‘spreek’ hem ook nog regelmatig. In m’n hoofd hebben we de gekste discussies. Over werk, over het leven.”

Is zijn energie verloren gegaan of bestaat die nog ergens?

“Daar hebben we het bij leven over gehad. Zijn energie gaat door in anderen, zoals onze kinderen. Ik merk het ook op ander momenten wanneer ik tekens van hem denk te krijgen. Laatst zat ik rustig in de

keuken en hoorde ik ineens herrie uit m’n kantoor komen. Lag daar een boekje op de grond met de tekst: *Ik wil iets van jou, jij wilt iets van mij*. Dat was geen toeval. Zo’n boek valt echt niet zomaar uit een kast.”

Is hij tijdens jullie ‘discussies’ oké met je nieuwe liefde, fashion-ondernemer Otto Klein?

“Ik voel aan alles dat hij daar helemaal oké mee is. Mooi dat het mij overkomen is, ik denk dat dat zijn gedachte zou zijn geweest. Vlak voordat hij stierf, vertelde hij me namelijk al dat mijn leven niet ophoudt. Hij vroeg me vooral niet stil te blijven staan. Ik heb de draad van m’n leven vrijwel direct weer opgepakt. Aan daten moest ik lange tijd niet denken. Nu was de tijd daar klaarblijkelijk wel weer rijp voor. Met Otto, die ik ontmoette toen hij als klant onze zaak bezocht, ben ik in een nieuwe fase van mijn leven beland.”

Vlinders in de buik?

“Die zijn er. Er bestaat zo’n leuke chemie tussen ons. We kunnen lachen en lol maken met elkaar, en alles benoemen zoals het is. We draaien nergens omheen en zijn vrij rechtdoorzee. Als je beiden op die manier in het leven staat, dan kan dat goed werken. Onze klik bewijst dat. Ik ben erg gelukkig met Otto, die gelukkig begrijpt dat ik tegelijkertijd Jan voor altijd met me meedraag in mijn hart. Ik bezoek nog geregeld het graf, waartegenover een prachtig kunstobject staat.”

Dat kon natuurlijk niet ontbreken?

“Het is een door hemzelf ontworpen stoel die als grafmonument permanent mag blijven staan. Toen de gemeente ons op de hoogste stelde van dat besluit, was ik ontzettend blij. Ik vind het geweldig dat het uiteindelijk gelukt is. Al maakte ik me er in de aanloop ook weer niet heel veel zorgen om. Jan hoort bij Naarden en Naarden hoort bij Jan. Ze hebben zoveel voor elkaar betekend.” ←

